

Οι παρέες - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

«Γλυκιά πηγή των συνετών η συντροφιά» (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος).

Οι γονείς συχνά ανησυχούν για τις αρνητικές επιρροές που μπορεί να έχουν οι παρέες των παιδιών τους. Η μίμηση του κακού, η ισχυρή προσωπικότητα που ένας δύσκολος χαρακτήρας έχει και η πρόκληση θαυμασμού εξαιτίας της δυναμικής του, η χρήση του αδύναμου ως συντρόφου στην παραβατικότητα, ως χειροκροτητή στη φιλαυτία και στη φιληδονία, ο θυμός που γεννιέται όταν οι γονείς θέλουν να βάλουν όρια, η πτώση στις επιδόσεις στο σχολείο εξαιτίας της συνεχούς ενασχόλησης με διαδικτυακά παιχνίδια στα οποία οι παρέες διαπρέπουν, οι εφηβικοί έρωτες που κάνουν τους νέους να αφήνουν κατά μέρος οποιαδήποτε άλλη δραστηριότητα, ακόμη και τις προηγούμενες παρέες τους, είναι σημάδια που δείχνουν τη δυναμική που έχει ένας «κακός» φίλος. Και η ευθύνη κατά τους γονείς πέφτει κυρίως σ' εκείνον και όχι στο παιδί τους, το οποίο, άλλωστε, δεν φταίει ποτέ και για τίποτα.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Ανάλογη είναι η θετική επίδραση της καλής παρέας. Ένας καλός φίλος μπορεί να αφυπνίσει, να στηρίξει, να βγάλει τον κρυμμένο καλό εαυτό του φίλου του, να σπάσει τη μοναξιά, να δώσει αφορμές για γόνιμους προβληματισμούς, να ισχυροποιήσει αντιστάσεις σε πειρασμούς, να δώσει καλές συμβουλές, να γίνει δηλαδή αφορμή, ώστε η παρέα να οδηγηθεί σε δρόμους αγαθούς. Αυτό σημαίνει προσωπικότητα, ωριμότητα, καλοσύνη στην καρδιά.

Ο ασκητικός λόγος είναι σαφής. Να κάνει συντροφιά με συνετούς ανθρώπους, για να παίρνεις γλυκό νερό από την πηγή που αυτοί είναι. Δεν είναι μόνο η πνευματικότητα που ο συνετός άνθρωπος αποπνέει. Και πνευματικότητα δε σημαίνει μόνο την τήρηση των καθηκόντων έναντι του Θεού και της Εκκλησίας ή τη συζήτηση για θέματα που αφορούν στην ψυχή, στη βασιλεία του Θεού, σε μια ζωή που δε νικιέται από τον θάνατο. Η πνευματικότητα έγκειται στην απόφαση του ανθρώπου να διαχειρίζεται τη ζωή κατά τον τρόπο και το θέλημα του Θεού. Να αντέχει στις δυσκολίες που προκύπτουν από τη συμπεριφορά των άλλων. Να μην επιλέγει την οδό της κατάκρισης, αλλά την οδό της δεύτερης ευκαιρίας. Να προτάσσει την αγάπη και την υπομονή. Κι εκεί που δεν βλέπει διέξοδο, να μιλά με καλό λόγο, να λέει με διακριτικότητα την αλήθεια, χωρίς να επιδιώκει να διορθώσει τον άλλον. Άλλωστε, η ελευθερία μάς οδηγεί στην αλλαγή, ακόμη κι αν χρειαστεί να περάσει από την ανάγκη της υπέρβασης της μοναξιάς που έρχεται μέσα από τα λάθη μας και από την πρόταξη της εξουσίας.

Στη σχέση με τον Θεό συχνά έρχεται μία κατάσταση που ονομάζεται φωτισμός. Δεν είναι απαραίτητα ο φωτισμός που έπεται της κάθαρσης της καρδιάς από τα πάθη. Είναι και ο φωτισμός της μετάνοιας. Είναι εκείνη η στιγμή στην οποία ο άνθρωπος νιώθει τα αδιέξοδά του εξαιτίας του χαρακτήρα, των λαθών, της κακών επιλογών, της αμαρτίας του. Και τότε νιώθει ότι πρέπει να πάρει τη ζωή του αλλιώς.

Στον φωτισμό αυτό ο καλός φίλος μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο. Ο συνετός άνθρωπος του ασκητικού λόγου είναι αυτός που δεν διαλέγει να κάνει τα μεγάλα άλματα, αλλά επιλέγει την οδό της αγάπης, της συγχώρησης, της καταλλαγής. Είναι αυτός που ενισχύει αποφάσεις που έχουν να κάνουν με το ως πού φτάνουν τα πόδια μας να απλωθούν και λειτουργεί με αλήθεια και παρηγοριά στις δυσκολίες. Πρωτίστως, συνετός είναι όποιος προσεύχεται να αφεθούμε όλοι στον τελευταίο λόγο του Θεού στη ζωή μας. Εκεί είναι το κλειδί. Γι' αυτό και η πηγή μιας τέτοιας παρέας είναι γλυκιά.

Πηγή: pemptousia.gr - themistoklismourtzanos.blogspot.com